

Szarajevó, 1900. május 19. – Budapest, 1973. szeptember 18.

Vasutascsaládból származott. Elemibe Szarajevóban járt, magyar iskolába, a gimnázium négy osztályát Julián-ösztöndíjjal Pécsen végezte el. Tanulmányait a család szűkös anyagi helyzete miatt megszakította. Apjához hasonlóan a vasútnál kapott munkát, előbb, mint távírársz, később, mint forgalmazó. 1921-ben Budapestre került, az Első Magyar Általános Biztosító Társaság alkalmazta. Közben folytatta tanulmányait, leérettségizett, majd beiratkozott a budapesti tudományegyetem jogi karára. 1929-ben szerzett diplomát, majd 1934-ben letette az egységes ügyvédi és bírói szakvizsgát. 1931-ben megalapította a Független Magyar Szocialista Pártot, majd egy év múlva, 1932-ben belépett a Meskó Zoltán-féle szélsőjobboldali Magyar Nemzeti Szocialista Földmunkás- és Munkáspártba, ahol ügyvezető, majd gróf Pálffy Fidél csatlakozása után a háromtagú vezérőtanács tagja, vezérhelyettes lett. 1934-ben tanulmányai befejezése miatt visszavonult, s egy biztosítóintézet ügyészeként helyezkedett el. 1940-ben újabb pártot alapított Nemzeti Tábor-Magyar Szocialista Mozgalom néven. Az 1940-ben kiadott programban a párt célját a vérszerződésen és a fajvédelmen alapuló, a Nagy-Magyarország eszményét hirdető, bizonyos szociális igazságosságot megvalósító „magyar szocialista állam” megteremtésében jelölte meg. Ő és kisszámú híve, erősen nacionalista alapon, hadban álltak a magyarországi nemzetiszocializmussal; sajtóháborút folytattak a nyilasok ellen, élesen támadták és kritizálták Szálasi Ferencet. 1943–1944-ben – látva a háború kimenetelét – megpróbált az ellenzéki pártokhoz, mindenekelőtt a Független Kisgazdapárthoz közeledni, de kísérlete elutasításra talált. 1945 után ügyes propagandával sikerült magát német- és nyilasellenes politikusként elfogadtatni. 1947. augusztus 31-én a nagy-budapesti választókerületben Balogh István páter Független Magyar Demokrata Pártjának jelöltjeként országgyűlési képviselővé választották. 1947. szeptember 27-én az Országos Kossuth Egyesület tagjai megtámadták mandátumát, de a házelnökkel folytatott rövid levelezés után, október 1-jén visszavonták az ellene tett bejelentésüket, mivel az egyesület bejegyzés még nem történt meg, s a házszabályok értelmében képviselő ellen csak képviselő tehetett érvényes bejelentést. Mandátuma megszűnte után magánügyvédként folytatta pályáját. 1956. október végén Parragi Györggyel megalapította a Kereszténydemokrata Pártot, amelynek ügyvezető elnöke lett. Kísérletet tett korábbi szélsőjobboldali pártja feltámasztására is. November 4. után sem indult ellene eljárás. 1961 szeptemberében a budapesti ügyészség befolyással való üzérkedés, devizacsálás és közokirat-hamisítás vádjával vizsgálatot indított ellene. Az 1963. évi közkegyelem alapján megszüntették az eljárást. Nyugdíjas ügyvédként útlevelek, vízumok és kivándorlási kérelmek intézésével foglalkozott. 1966. április 22-én rendőrhatalósági figyelmeztetésben részesült, mert ehhez a munkához nem rendelkezett hivatalos engedéllyel. 1967-ben indulni akart a parlamenti választásokon, s azt tervezte, hogy ismét megalapítja a Kereszténydemokrata Pártot. 1967. február 6-án behívták a BM III/III-as Csoportfőnökségére, és figyelmeztették, ennek hatására felhagyott pártalapítási tervével. 1969-ben rendőrhatalósági írásbeli figyelmeztetést kapott, mert „baráti körben” a fennálló államrend és a Magyar Szocialista Munkáspárt ellen izgatott.